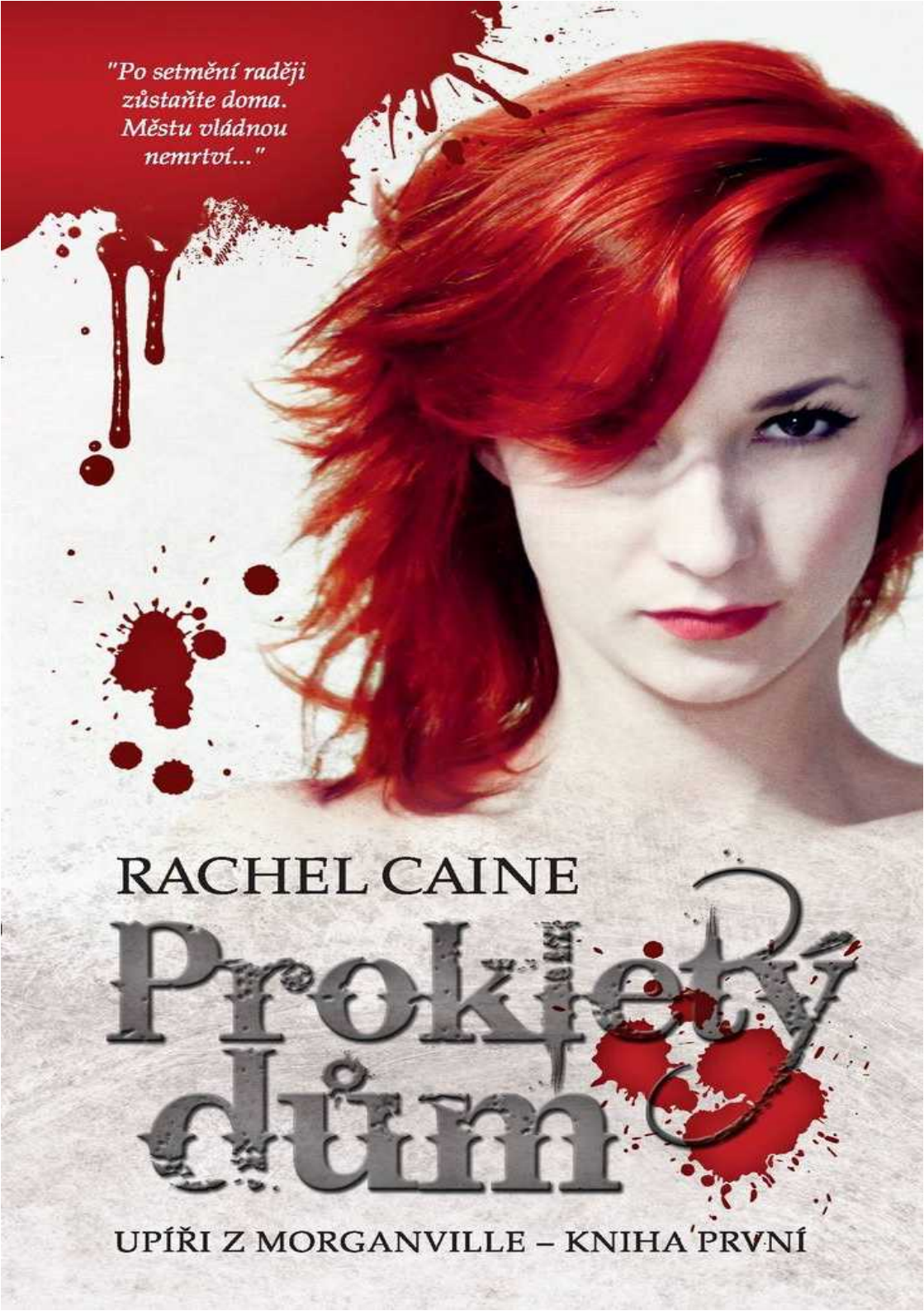

*"Po setmění raději
zůstaňte doma.
Městu vládne
nemrtví..."*

RACHEL CAINE

Prokletý dům

UPÍŘI Z MORGANVILLE – KNIHA PRVNÍ

*Knihy nakladatelství [Brokilon](#),
které lze vydat jako e-booky,
si můžete legálně zakoupit
na stránkách [Palmknih](#).
<http://www.palmknihy.cz/web/>*

Rachel Caine
GLASS HOUSES

Copyright © 2006 by Rachel Caine
Translation © 2011 by Pavel Valenta
Cover © 2011 by Alžběta Trojanová & Lukáš Tuma
For Czech Edition © 2011 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-054-5 (tištěná kniha)
ISBN 978-80-7456-089-7 (PDF)
ISBN 978-80-7456-090-3 (PDF pro čtečky)
ISBN 978-80-7456-091-0 (ePub)
ISBN 978-80-7456-092-7 (mobi)

Rachel Caine

Prokletý dům

Upíři z Morganville
kniha první

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2011

Rachel Caine

v nakladatelství Brokilon

Cyklus Upíři z Morganville

Prokletý dům

*Ples mrtvých dívek **

*Půlnoční ulička **

*Slavnost bláznů **

** připravujeme*

<http://www.brokilon.cz>
brokilon@brokilon.cz

Liz, která si o to řekla.

Svému tátovi Robertu V. Longstreetovi, který měl odvahu snít – a být snílkem – v dobách, kdy to nebylo moderní.

Své mámě Hazel Longstreetové, která na sebe vzala nevděčný úkol praktické osoby v domácnosti plné nepraktických lidí a která ji plnila skvěle a s velkým citem. Miluji vás oba. Tati, moc mi chybíš.

Poděkování

Všem učitelům a studentům střední školy Soccoro v El Pasu, stát Texas, a také všem studentům a přednášejícím na Texaské technické univerzitě.

Nikdo z vás v téhle knize nevystupuje, ale sakra, člověk má přece svou Alma Mater, aby měl komu děkovat...!

Darovali jste mi zápal a tvůrčí nástroje. Děkuji vám za to.

1

Ráno toho dne, kdy se Claire nastěhovala do domu Glassových, jí někdo ukradl prádlo.

Když sáhla do bubnu staré otlučené pračky, našla tam jen mokré stěny a – ošklivý vtip – nejhorší komplet spodního prádla, které měla, a k němu jednu ponožku. Samozřejmě hodně spěchala – v posledním patře Howard Hall, s nejméně žádanými a nejzchátralejšími pokoji na nejméně žádané a nejzchátralejší koleji, byly k dispozici pouze dvě pračky. Dvě pračky a dvě sušičky, pokud jste měli to štěstí, že některá z nich fungovala a nesežrala vám čtvrták.

„Ne,“ řekla nahlas a nakoukla do částečně zrezivělého bubnu. Páchlo to tam plísni a levným pracím práškem. Jenže pohled zblízka jí nijak nepomohl.

Jeden komplet zničeného spodního prádla. Jedna ponožka.

Do posledního kousku zmizelo všechno ostatní oblečení, které měla za poslední dva týdny na sobě. Všechno, co by si *chtěla* obléknout.

„Ne!“ křikla do pračky, odkud se k ní křik vrátil ozvěnou, a pak pračku rozzlobeně nakopla do prohlubně, kterou už před ní vyrobily jiné rozzlobené studentky. Nedokázala popadnout dech. Měla ještě nějaké hadry, pár kousků, ale ty se nijak zvlášť nehodily k nošení, oblečení typu: *Ach, můj bože, v tomhle se neobjevím ani za nic.* Trochu krátké kalhoty, v nichž vypadala jako venkovanka, a příliš velké halenky, u kterých by člověk řekl, že je vybírala její máma. Ostatně, taky to byla pravda.

Po poslední večeři – objednané pizze – a nákupu *další* učebnice na přednášky profesora Pitomého Eulisse, jenž se pořád nedokázal

rozhodnout, který předmět přednáší, zbylo Claire ještě tři sta dolarů, jenže ty jí měly vystačit na... no, na několik měsíců.

Došla k názoru, že kdyby začala pátrat, možná by se jí podařilo koupit oblečení, které by jí nezruinovalo rozpočet. Vždyť centrum Morganville v Texasu bylo hlavním městem obchodu s použitým oblečením. Za předpokladu, že by našla něco, co by si na sebe *chtěla* obléknout.

Máma mě varovala, že se něco takového stane, pomyslela si. Musím začít myslet. Zachovat klid.

Claire dosedla na oranžovou plastovou židličku, batoh postavila na poškrábané linoleum a ukryla tvář do dlaní. Cítila, jak ji pálí obličej, třásla se a věděla, prostě *věděla*, že se za okamžik rozpláče. Rozpláče se jako děcko, kterým ostatně také byla. Všichni jí opakovali, že je moc mladá na to, aby odjela z domu.

Hrozné – když je člověk chytrý, podobných věcí si všímá.

Zhluboka si povzdechla, několikrát se nadechla, začala si opakovat, že nebude bulit (protože ony by to slyšely), a zamyslela se, jestli by neměla zavolat mámě a tátovi s prosbou o zvýšení kapesného nebo použít kreditní kartu, určenou *výhradně pro stav nouze*.

A pak si všimla nápisu. Ne, ne nápisu, jako je obyčejné graffiti, ale textu načmáraného na zdi nad pračkami, určenému pro ni.

„Drahá blbko,“ četla. „Našly jsme v pračce nějaké smetí, tak jsme ho vyhodily do odpadků. Jestli chceš, můžeš si ho odtamtud vyhrabat.“

„Sakra,“ vydechla a znovu musela zadržet slzy, i když z jiného důvodu. Chtělo se jí plakat kvůli *Monice*. Kvůli *Monice* a její partě. Proč se tyhle sexy, ale přitom zlé holky houfují do smeček jako hyeny? A proč si s těmi hedvábnými vlasy, dlouhýma opálenýma nohama a zazobanými rodiči, jejichž peníze nedokážou spočítat ani jejich účetní, musely zasednout zrovna *na ni*?

No, na tuhle otázku odpověď znala.

Zesměšnila Moniku v kruhu jejích přítelkyň a v přítomnosti několika sexy kluků z vyššího ročníku. Nebylo to tak těžké, šla jenom kolem a zaslechla, jak Monika říká, že druhá světová válka byla pouze „hloupá čínská potyčka“.

Prostě jen automaticky řekla: „To není pravda.“ Celá skupinka usazená na sedačkách v kolejní hale se na ni zadívala s takovým údivem, jako by právě promluvil automat na kolu. Monika, její kamarádky a ti tři sexy kluci z nějakého studentského spolku. „Druhá světová válka...“ začala Claire. Zpanikařila, nevěděla, jak se z téhle situace dostat. „Teda, ehm... je něco jiného než korejská válka. Ta byla později. Druhá světová válka je ta s Němci a Japonskem. Však víš, ne? Pearl Harbor.“

Kluci se podívali na Moniku, vyprskli smíchy a Monika se začervenala – ne moc, ale dost na to, aby její make-up přestal vypadat tak dokonale.

„Připomeň mi, abych si od tebe nekupoval žádné eseje z dějepisu,“ řekl nejhezčí z kluků. „Člověk musí být idiot, aby to nevěděl,“ prohlásil, přestože si Claire byla jistá, že to netušil ani jeden z nich. „Čínská potyčka. A co ještě?“

Claire spatřila v Moničiných očích vztek rychle skrytý za úsměvem, žerty a dalším flirtováním. Pokud šlo o kluky, Claire se znovu propadla do nebytí.

Ale pokud šlo o dívky, byla tady nová a rozhodně ji tu neviděli rády. Vždycky to tak bylo. Chytrá, drobná, vypadala obyčejně... nemohla tvrdit, že vyhrála v životní loterii; vždycky se jí někdo vysmíval, popichoval ji nebo ignoroval, případně všechno najednou. Když byla malá, připadalo jí, že nejhorší ze všeho je výsměch, ale později – po strkanicích na školním hřišti – se na první příčku dostaly šťouchance. Přesto se během jejího (krátkého, sotva dvouletého) pobytu na střední škole jako zdaleka nejhorší ukázalo přehlížení. Nastoupila o rok dřív než všichni ostatní a školu ukončila taky o rok dřív. Nikomu se to nelíbilo.

Nikomu kromě učitelů, samozřejmě.

Problém byl v tom, že Claire se opravdu ráda učila. Milovala knížky, čtení, dozvídání se nových věcí – no dobrá, možná že diferenciální počet úplně ne, ale kromě něj snad všechno. Fyziku. Která normální holka má ráda *fyziku*? Tu mají v oblibě jenom podivínky. Holky, které nikdy nebudou atraktivní.

Podívejme se pravdě do očí. Atraktivita? Vždyť to je to jediné, co se v životě počítá. Jak dokázala Monika, když už svět na okamžik

odbočí z vyšlapané cesty a zaregistruje Clairinu přítomnost, vzápětí se na prošlapanou cestu zase vrátí, aby se znovu točil kolem těch krásných.

Nebylo to fér. Vždyť celou střední školu dělala jako šílená. Ukončila školu s průměrem jedna celá, závěrečné zkoušky udělala tak, že si mohla vybrat opravdu dobré, slavné školy – ty, kde být výstřední geniální dívkou automaticky neznamená mínus (nehledě na to, že v těch skutečně skvělých školách byla určitě spousta *velmi atraktivních a dlouhonohých* geniálních dívek).

Ale na tom nezáleželo. Táta s mámou jen koukli na hromádku nadšených odpovědí z univerzit, jako byl MIT, Caltech nebo Yale, a okamžitě vyjádřili nesouhlas. Je vyloučeno, aby jejich šestnáctiletá dceruška (skoro sedmnáctiletá, připomněla jim, i když to nebyla tak úplně pravda) odjela na univerzitu pět tisíc kilometrů od domova. A už vůbec ne teď. (Claire se bez úspěchu snažila protlačit názor, že pokud něco může její slibnou kariéru ohrozit ještě víc, je to přestup na školu podobnou jako *Texas Prairie University* – známou pod zkratkou TPUuuuuuuch.)

A tak zůstala trčet v mizerném posledním patře mizerné koleje mizerné školy, odkud osmdesát procent studentů přecházelo někam jinam po prvním nebo druhém ročníku – anebo úplně zanechalo studia – a kde jí Moničina parta kradla mokré spodní prádlo a vyhazovala ho do odpadků jen proto, že Monika neměla zájem naučit se něco o natolik důležité válce, že se dočkala i vlastního pořadového čísla.

Jenže tohle není fér! křičelo v ní všechno. *Měla jsem plán. Dobrý plán!* Monika vypsávala dlouho a Claire vstala brzo právě proto, aby si vyprala, zatímco pravidelní účastníci mejdanů ještě budou mimo a špti už ve škole. Napadlo ji, že se sotva na několik minut vzdálí od pračky a rychle se osprchuje – další riskantní záležitost – a vůbec jí nepřišlo na mysl, že by se někdo mohl snížit k něčemu tak *ubohému*.

Zatímco se snažila zadržet slzy, všimla si – znovu – jaké tu panuje ticho. Prázdnost, protože polovina dívek ještě spala a druhá polovina už byla pryč. Jenže tahle kolej působila neuvěřitelným dojmem dokonce i ve chvíli, kdy byla plná studentek a tepala životem. Stará, zanedbaná, se spoustou zákoutí a různých dalších

míst, kde se zlé holky mohly schovat. Totéž se dalo říct i o celém městě. Morganville bylo malé, staré a zpustlé a mělo spoustu zvláštností. Například polovina pouličních světel nefungovala. Nebo lidé v kampusových obchodech, kteří vypadali trochu moc šťastní. *Příliš šťastní.* Anebo to, že město bylo kromě prachu úplně *čisté* – žádné odpadky nebo graffiti, nikdo v tmavé uličce nezačal žebrať drobné.

Zvláštní.

Skoro jako by slyšela slova své matky. *Zlato, prostě ses ocitla na novém místě. Zlepší se to, uvidíš. Jenom se musíš víc snažit.*

Tohle máma říkala pokaždé a Claire se vždycky ze všech sil pokoušela před ní tajit, jak těžké bylo držet se téhle rady.

Tak. Už jí nezbývalo nic jiného než si dojít pro své prádlo.

Claire si protřela oči a hodila si přes rameno těžký batoh. Ještě před chvílí se dívala na mokré kalhotky, podprsenku a jednu ponožku, které svírala v pravé ruce, ale pak bleskovým pohybem rozepnula přední kapsu batohu a nacpala je dovnitř. *Bože, kdybych se tu s nimi procházela v ruce, přišla bych i o poslední zbytky respektu.*

„No prosím, prosím,“ ozval se tichý, spokojený hlas z otevřených dveří naproti schodům. „Kohopak to tu máme? Naši bordelářku.“

Claire se zastavila, jednou rukou se přidržovala zrezivělého železného zábradlí. Něco jí říkalo, aby zmizela, ale na druhou stranu jí zároveň cosi napovídalo: reflex bojovat, nebo utéct, četla o tom v nějaké učebnici. A už měla dost utíkání. Pomalu se ohlédla –

Monika Morrellová vyšla z pokoje. Ne ze svého, znovu se vloupala k Erice. Jennifer a Gina, její holky pro všechno, se postavily vedle ní. Jako vojáci v žabkách, bederních džínech a s francouzskou manikúrou.

Monika se postavila do nacvičené pózy. Claire musela uznat, že s tím měla dost zkušeností. Monika měřila metr osmdesát, měla lesklé černé vlasy a velké modré oči, dokonale namalované očními stíny a tužkou na řasy. Perfektní plet'. Obličej modelky: výrazné lícní kosti a plná ústa. I postavu měla jako modelka – jako modelka z katalogu Victoria's Secret; vytvarovanou, žádný věšák na oblečení.

Byla bohatá, byla krásná, a jak Claire odhadovala, když se na ni dívala, ani v nejmenším ji to netěšilo. Zato měla radost – zračilo se jí

to ve velkých modrých očích, které se právě vesele rozzářily – už jen při pomyslení, že by mohla Claire ještě trochu potrápit.

„Neměla bys už mít první hodinu v první třídě střední školy?“ zeptala se Monika. „Nebo dostat první menstruaci?“

„Možná hledá oblečení, které někde ztratila,“ dodala Gina se smíchem. I Jennifer se rozesmála. Claire by přísahala, že jejich oči, jejich nádherné, jako šperky barevné oči přímo jiskří radostí z toho, že se cítí jako totální nula. „Bordelářka!“

„Oblečení?“ Monika si založila ruce na prsou a předstírala, že přemýšlí. „To jako ty hadry, co jsme vyhodily? Ty, které byly v pračce?“

„Ano, ty.“

„Něco takového bych na sebe nevzala ani za nic.“

„Ani na čištění klučičích záchodů,“ vypálila Jennifer.

Monika se podrážděně otočila a šťouchla do ní. „No jo, ty víš o klučičích záchodech všechno, co? Neudělala jsi tam jednou dobře Stevovi Gillespiemu z devítky?“ Několikrát hlučně vsála vzduch a všechny znovu vybuchly smíchem, i když Jennifer se při tom tvářila neutrálně. Claire cítila, jak se začíná červenat, přestože tentokrát pro změnu nebyla ona tou, koho zesměšňovaly. „Sakra, Jen. Steve Gillespie? Radši drž hubu, když neumíš vymyslet nic, za co by ses pak nemusela stydět.“

Jennifer – jak jinak – si zlost vylila na Claire. Naklonila se k ní a prudce ji postrčila ke schodům.

„Padej konečně pro ty svoje hadry! Už mám plné zuby pohledu na tvoji těstovitou kůži...“

„Jasně, středoškolačko. Slyšela jsi někdy o opalování?“ zakoulela Gina očima.

„A ty to s ním tak nepřeháněj,“ dodala Monika, což bylo o to divnější, že všechny tři měly nejdokonalejší opálení, jaké se dalo koupit za peníze.

Claire se snažila získat rovnováhu. Těžký batoh ji táhl na jednu stranu a ona se musela držet zábradlí. Jen znovu udělala krok k ní a pak Claire bolestivě praštila hřbetem ruky do klíční kosti. „Ne!“ vykřikla Claire a odstrčila Jennyinu ruku. Příliš silně.

Na vteřinu zavládlo ticho a potom Monika velmi tiše prohlásila: „Právě jsi udeřila mou kamarádku, ty malá, odporná čubko. Jak si to představuješ, co si to dovoluješ?“

Pak přešla k ní a praštila ji do obličeje – tak silně, až vytryskla krev a Claire se zatmělo před očima, tak silně, že ji ovládl slepý vztek.

Claire se pustila zábradlí a ránu jí vrátila. Udeřila Moniku přímo do plných rtů, a alespoň na tu jedinou doběla rozžhavenou vteřinu se cítila *dobře*. Jenže v tu chvíli Monika zasyčela jako opářená kočka a Claire si stačila jenom pomyslet: *Sakra, tohle jsem vážně neměla dělat.*

Dokonce si ani nevšimla úderu, který jí dívka uštědřila. Cítila jen, jak se propadá do temnoty. Batoh na rameni ji převážil na stranu a ona se znovu zakymácela.

Už se jí skoro podařilo znovu získat rovnováhu, když zlomyslně se usmívající Gina natáhla ruku a postrčila Claire na schodiště, kde se neměla zády o co opřít.

Padala dolů, praštila se o každý schod. Batoh se otevřel a vypadly z něj knihy. Padala, zatímco nahoře se Monika a její parta smály, posměšně křičely a plácaly si rukama – ona to ale viděla jen ve vzájemně nespojených mihnutích, v trhaných pohledech na zastavené filmové obrázky.

Připadalo jí, že uplynula snad věčnost, než přistála úplně dole, a pak s nepřijemným vlhkým plesknutím bouchla hlavou o zeď. Propadla se do tmy.

Později si dokázala vybavit už jen jednu další věc: že se v té tmě ozval Moničin hlas: „Dnes večer. Dostaneš, co ti patří, blbko. Já se o to postarám.“

Když se Claire znovu probírala, někdo vedle ní klečel, a nebyla to ani Monika, ani její manikúrovaný gang, jen Erika, která bydlela ve čtvrtém pokoji za Clairiným. Erika vypadala bledě, nervózně a vyděšeně a Claire se pokusila usmát, protože to se dělá, když se někdo bojí. Nic ji nebolelo, dokud se nepokusila pohnout – tehdy ucítila bušení v hlavě, strašlivou bolest v týle, a když zvedla ruku, aby se jí dotkla, nahmatala bouli. Nekrvácela. Hlava ji strašně bolela, ale předpokládala, že lebku má celou. Nebo v to alespoň doufala.

„Není ti nic?“ zeptala se Erika, bezradně mávající rukama, když se Claire roztřeseně posadila a opřela se zády o zeď. Rychle se podívala přes Eričino rameno na schodiště. Monika tam nebyla. Nikdo kromě Eriky nevystrčil nos, aby se podíval, co se děje – většina dívek se bála potíží a ostatním bylo všechno jedno.

„Ne...“ řekla, a dokonce se jí podařilo slabě usmát. „Asi jsem ztratila rovnováhu.“

„Chceš jít do mučírny?“ Čili ve studentské hantýrce na školní ošetřovnu. „Bože, mám ti zavolat sanitku?“

„Ne. Ne, nic mi není.“ Toužebná myšlenka, ale přestože ji bolelo celé tělo, nejspíš si nic nezlomila. Claire vstala a zašklebila se, jak ji zabolel kotník. Zvedla batoh. Vysypaly se z něj sešity. Erika je posbírala a strčila zpátky a pak vyběhla několik schodů a sebrala rozsypané učebnice.

„Sakra, Claire, máš tohle zapotřebí? Kolik máš dneska přednášek?“

„Šest.“

„Jsi cvok.“ Poté co Erika udělala dobrý skutek, se ke Claire znovu začala chovat stejně lhostejně jako všechny ostatní dívky z koleje. „Měla bys zajít k doktorovi, vypadáš hrozně.“

Claire si přilepila na obličej úsměv a nepřestala se usmívat, dokud Erika nezmizela ve dveřích.

Dnes večer, pošeptala jí Monika. *Dostaneš, co ti patří, blbko.* Nezavolala pomoc, dokonce se ani nepřesvědčila, jestli si Claire náhodou nezlomila vaz. Nezajímalo ji, že Claire mohla umřít.

Ne, tak to není. Ona *chtěla*, aby Claire umřela.

Claire ucítila na rtech chuť krve. Prasklý ret krvácel. Otřela si špinavé stopy hřbetem dlaně a pak cípem trička, ale vzápětí jí došlo, že je to jediné oblečení, které jí zůstalo. *Musím zajít do sklepa a vytáhnout svoje věci ze smetí.* Už jenom nápad, že by měla jít dolů – že by vůbec chodila po téhle koleji sama – ji vyděsil. Monika čekala jen na tohle. A ostatní děvčata nehnou ani prstem. Dokonce i Erika, možná nejsympatičtější z nich, se bála otevřeně postavit na její stranu. K čertu, ji přece taky mučily. Určitě byla ráda, že je to Claire, kdo dostává největší díl. Tohle už nebylo opovržení, kterým ji

ostatní zahrnovali na střední škole. Bylo to něco mnohem, mnohem horšího. A neměla tu žádné přátele.

Byla sama. Jestli se doteď nebála, tak se bát začala. Vážně byla pořádně vystrašená. To, co dnes spatřila v očích Moničiných stoupenkyň, nebyla šikana; bylo to něco horšího. Už dříve musela snášet popichování a jízlivé posměšky, ale Monika a její parta připomínaly smečku lvů na lovu.

Ony mě chtěly zabít.

Roztřeseně se vydala ze schodů. Při každém došlápnutí se zašklebila a vzpomněla si, že praštila Moniku dost na to, aby měla ve tváři památku.

Ano. Ony mě zabijí.

Pokud se na Moničině dokonalém obličeji objeví modřina, určité to udělají.

2

Erika měla pravdu, když říkala, že by Claire měla zajít k doktorovi. Ovázali jí kotník, dali pytlík s ledem a pokývali hlavami nad modřinami, které už měnily barvu. Nic si nezlomila, ale byla potlučená tak, že ji to bude bolet ještě několik dní. Lékař jí z povinnosti položil několik otázek o klucích a podobně, ale protože mohla po pravdě odpovědět, že ne, rozhodně ji nezbil její kluk, jen pokrčil rameny a poradil jí, aby si dávala pozor, kam šlape.

Vypsal jí i omluvenku z přednášek, dal nějaké léky proti bolesti a přikázal jí vrátit se domů.

Na kolej nechtěla jít ani za nic. Popravdě řečeno, ve svém pokoji toho moc neměla – pár knížek, několik fotek z domova, nějaké plakáty... Neměla ještě příležitost začít nazývat tohle místo svým domovem a z nějakého důvodu se tady nikdy necítila bezpečně. Kolej jí vždycky připomínala... skladiště. Skladiště dětí, které odtamtud dříve nebo později odejdou.

Odkulhala ke dvoru, velkému a prázdnému betonovému prostoru s několika starými lavičkami a piknikovými stolkami, ze všech stran obklopenému ošklivými nízkými budovami, které většinou vypadaly jako krabice s okny. Určitě to byly realizované architektonické projekty studentů. Slyšela řeči, že před několika lety se jedna z budov zhroutila, ale na druhou stranu zaslechla i drby, že v chemické laboratoři někdo usekl vrátnému hlavu a on tam od té doby straší, nebo že po soumraku se po kampusu motají zombie, takže tomu příběhu zase tak moc nevěřila.

Už bylo po poledni, takže se na dvoře nenacházelo mnoho studentů, protože tam nebyl stín – skvěle vymyšlené, obzvlášť když teplota v září pořád dosahovala třiceti stupňů. Claire vytáhla ze

stojanu studentské noviny, opatrně se usadila na lavičce rozehráté tak, až se z ní skoro kouřilo, a zadívala se na stranu s inzeráty týkajícími se bydlení. Pokoje na kolejích nepřípadaly v úvahu; pouze Howard Hall a Lansdale Hall ubytovávaly dívky mladší dvaceti let. Byla příliš mladá, aby mohla sehnat bydlení v některé z koedukačních. *Tahle hloupá pravidla byla určitě vytvořena ještě v době, kdy dívky nosily krinolíny*, pomyslela si a přelétla pohledem inzeráty, až narazila na rubriku „mimo kampus“. Ve skutečnosti nemohla bydlet mimo kampus; máma s tátou se zblázní, až se to dozvedí, určitě. Ale... pokud si měla vybrat mezi Monikou a zlostí rodičů, rozhodně zvolí to druhé. Ze všeho nejdůležitější bylo vypadnout někam, kde se bude cítit bezpečně, kde se bude moci učit.

Je to tak?

Hrábla do batohu, vytáhla mobil a zkontrolovala, jestli má signál. Popravdě řečeno, v Morganville – přímo uprostřed prerie v centru Texasu, v tom největším zapadákově, jaký si člověk dokáže představit (snad s výjimkou toho, že by se vydala někam do Mongolska) – často neměla signál. Na displeji byly dvě čárky, to bude stačit.

Claire začala volat. První osoba jí řekla, že už někoho našla, a přerušila hovor dřív, než Claire stačila alespoň poděkovat. Druhá hovořila hlasem postaršího morousovitého muže. Třetí byla nabručená starší paní. Čtvrtá... no, čtvrtá už prostě byla úplně mimo.

Pátý inzerát zněl:

TŘI SPOLUBYDLÍCI HLEDAJÍ ČTVRTÉHO

Velký starý dům, soukromí zajištěno, rozumný nájem, pohodlí.

Což... no dobrá, nebyla si jistá, jestli si bude moci dovolit ten „rozumný“ nájem – hledala něco za pár drobných, ale tenhle inzerát přece jenom vypadal rozumněji než všechny ostatní. Tři spolubydlíci. Může to znamenat tři lidi, kteří se za ni postaví, pokud se tam Monika se svou partou vydá na průzkum... hm.

Vytočila číslo. Zapnul se záznamník a ozvala se nahrávka příjemného, *mladě* znějícího mužského hlasu.

„Dobrý den, dovolali jste se do domu Glassových. Jestli hledáte Michaela, tak ten přes den spí. Pokud chcete mluvit se Shanem, tak hodně štěstí, protože my nikdy nevíme, kde k čertu vlastně vězí...“ V pozadí zazněl smích nejméně dvou dalších osob. „A pokud sháníte Evu, zastihnete ji na mobilu nebo v kavárně. Ale, hej! Nechte zprávu. A pokud voláte kvůli podnájmu, tak se za námi přijďte podívat. Adresa: West Lot 716.“ Úplně jiný hlas, nasycený smíchem jako sodovka bublinkami, dodal: „Ano, je to moc hezký dům.“ A pak třetí hlas, tentokrát mužský: „Kompromis mezi *Severem proti Jihu* a *Munsterovými*.“ Další smích a pak pípnutí.

Claire zamrkala, odkašlala si a nakonec řekla:

„Hm... ahoj. Jmenuji se Claire. Claire Danversová. A, ehm, volám kvůli podnájmu. Promiňte.“ A pak zpanikařila a ukončila hovor. Ti tři zněli tak... normálně. Ale zároveň působili jako dobří přátelé a ona z vlastní zkušenosti věděla, že skupinky přátel se ostatním neotevírají zrovna ochotně, aby do svého středu přijaly tak málo atraktivního chytrolína, jako je ona. Nepůsobili ani trochu zle, spíš... sebejistě. Ona sebejistá nebyla.

Proletěla zbytek inzerátů a začalo jí být opravdu těžko u srdce. Jako by pokleslo o dva centimetry a ještě se posunulo trochu na stranu. *Bože, jsem mrtvá.* Nemůže přece spát na lavičce jako bezdomovec a kolej nepřichází v úvahu. Musela něco vymyslet.

Dobrá, pomyslela si a zaklapla mobil. A pak ho zase otevřela, aby si zavolala taxík.

West Lot 716. Spojení *Severu proti Jihu* a *Munsterových*. Fajn.

Třeba se nad ní trochu slitují a nechají ji tam přespat aspoň jednu noc.

Taxikář – usoudila, že je to snad jediný taxikář v Morganville, protože vyjma univerzitního kampusu zde bydlelo sotva deset tisíc lidí – na sebe nechal čekat skoro hodinu. Claire už šest týdnů neseděla v autě, vlastně od chvíle, kdy ji rodiče přivezli do města. Jen zřídka opouštěla areál univerzity, a pokud ano, tak jen proto, aby nakoupila nějaké antikvární učebnice.

„Máš s někým schůzku?“ zeptal se řidič. Koukala z okna na výlohy: second-handý, antikvariáty, počítačové obchody. Všechno přizpůsobené studentům.

„Ne,“ odpověděla. „Proč se ptáte?“

Taxikář pokrčil rameny.

„Mladí si obvykle domlouvají schůzky se známými. Jestli hledáš dobrou zábavu...“

Zachvěla se. „Ne. Já... ano, mám s někým schůzku. Kdybyste mohl zrychlit, prosím...“

Něco zabručel, odbočil vpravo a pak už Univerzitní městečko od Podivínova dělila jediná ulice. Nedokázala popsat, odkud přesně ten pocit pramenil – domy se moc nezměnily, ale vypadaly staře, a v ulicích se nacházelo jen málo lidí. Kráčeli rychle a se skloněnými hlavami. Dokonce i když šli ve dvojicích nebo v trojicích, nemluvili spolu. Jakmile kolem projel taxík, lidi zvedli hlavy a pak je zase rychle sklonili, jako by očekávali, že uvidí úplně jiné auto.

Jakási malá holčička se vedla za ruku se svou matkou, a když taxík zastavil na červenou, holčička trochu nesměle zamávala. Claire jí odpověděla.

Matka holčičky vyplašeně zvedla zrak a rychle odvedla holčičku do obchodu s použitou elektronikou. *Teda*, pomyslela si Claire. *To vypadám tak hrozně?* Možná opravdu vypadala. Anebo lidé v Morganville prostě dávali příliš velký pozor na své děti.

Zábavné. Teď, když se nad tím zamyslela, uvědomila si, že v tomhle městě jí něco schází. Inzeráty. Vídala je celý život nalepené na telegrafních sloupech... Oznámení o zatoulaných psech, ztracených dětech i dospělých.

Jenže tady nebylo nic. Vůbec nic.

„Lot Street,“ řekl taxikář a zastavil. „Deset padesát.“

Za pětiminutovou jízdu?! napadlo Claire zaskočeně, ale zaplatila. Na okamžik měla chuť ukázat mu prostředník, když odjížděl, ale vypadal docela hrozně, a kromě toho ona nebyla dívka, která by podobná gesta používala. Obvykle. Jenže tohle byl mizerný den.

Hodila si batoh na rameno, praštila se při tom do modřiny na ruce a nechybělo moc, aby si celou tu váhu zase pustila na nohu. V očích ji začaly pálit slzy. Najednou se cítila unaveně a slabě, vyžděšeně...

V kampusu byla alespoň na poměrně známém území, jenže tady, ve městě, se cítila cize.

Morganville bylo hnědočervené. Spálené sluncem a ošlehané větrem. Horké léto začalo ustupovat horkému podzimu a listí na stromech – na těch několika málo stromech – na okrajích zešedivělo a začalo ve větru šustit jako papír. Lot Street se táhla podél čtvrti patřící k části města, které určitě dříve bylo vilovým předměstím. Domy nebyly ničím zvláštní... běžné předměstské budovy se zašlými fasádami.

Spočítala čísla budov a zjistila, že stojí přímo před číslem 716. Otočila se, podívala se před sebe a skoro zapomněla dýchat, protože ať už to byl kdokoli, kdo nahrál vzkaz na záznamník, v popisu domu se nemýlil. Budova vypadala jako filmová dekorace, jako dům z dob občanské války. Vysoké, mírně zašedlé sloupy. Široké zápraží vpředu. Dvě řady oken.

Ten dům byl obrovský. No, možná ne *tak* obrovský, ale rozhodně větší, než Claire čekala. Byl dost velký, aby se mohl stát sídlem studentského spolku, a k tomu účelu by se nejspíš i dokonale hodil. Skoro viděla nápis nade dveřmi.

Dům vypadal opuštěně, ale takhle vypadaly všechny v ulici. V tuto odpolední hodinu se ještě nikdo nevrátil z práce. Několik aut se blýskalo ve světle doběla rozpáleného slunce barvami svého laku, mírně tlumenými prachem. Ale před číslem 716 nestálo ani jedno.

Tohle byl prostě špatný nápad, pomyslela si a do očí jí znovu vhrkly slzy. Co měla dělat? Dojít ke dveřím a prosit, aby ji přijali jako spolubydlící? Vždyť je to úplný nesmysl. V nejlepším případě si budou myslet, že je směšná, a v nejhorším... že jí něco spadlo na hlavu. Ne, peníze za taxík vyhodila úplně zbytečně.

Bylo jí horko, všechno ji bolelo, nebyla připravená do školy a neměla kde spát. Prostě toho na ni bylo moc.

Claire upustila batoh na zem, ukryla obličej plný modřin do dlaní a rozplakala se jako malá holka. Skoro slyšela, jak Monika říká: *Ufňukaná šprtka*, ale kvůli tomu se rozplakala ještě víc a najednou jí nápad vrátit se domů, k mámě a tátovi, do pokoje, který tam na ni pořád čekal, připadal lepší, mnohem lepší než všechno ostatní v tomhle děsivém světě...

„Hej...“ uslyšela dívčí hlas a někdo se dotkl jejího lokte. „Hej, co se ti stalo?“

Claire vykřikla a vyskočila, přistála na zraněné noze a málem upadla. Dívka, která ji polekala, ji podržela za ruku, aby Claire neupadla – i ona vypadala vyděšeně.

„Omlouvám se! Bože, jsem tak nešikovná... Poslyš, není ti nic?“

Ta dívka nebyla ani Monika, ani Jen, ani Gina a ani žádná jiná holka, kterou by mohla potkat v kampusu; ta dívka byla nějaká bláznivá gotička. Ne ten hrozný druh, co se tváří: „Jsem tak strašně málo super, až jsem děsně super,“ jako většina gotiček, které Claire znala ze školy, ale měla černě obarvené, nakřivo ostríhané vlasy, bledý make-up, oči podmalované černou tužkou, punčocháče s rudými a černými pruhy, těžké černé boty a černou plisovanou minisukni... rozhodně fanyнка temné strany Sily.

„Jmenuju se Eva,“ představila se dívka a usmála se. Byl to hodně milý, upřímný úsměv. „Jo, rodiče mě tak vážně pojmenovali, představ si to. Úplně jako by věděli, jak dopadnu.“ Úsměv jí pobledl, když si pořádně prohlédla Clairin obličej. „Teda... a sakra. *Slušný* monokl. Kdo ti dal nakládačku?“

„Nikdo,“ zalhala Claire automaticky, aniž by vůbec přemýšlela proč, i když cítila, že gotička Eva asi nebude zrovna nejlepší přítelkyní pozérky Moniky. „Byla to nehoda.“

„No jasně,“ zabručela Eva. „Taky jsem dřív mívala podobné nehody, padala jsem na cizí pěsti a podobně. Jak jsem říkala, jsem nešikovná. Je ti dobře? Nepotřebuješ doktora? Můžu tě k němu odvézt, jestli chceš.“

Ukázala na ulici a Claire spatřila, že zatímco ona si vyplakávala oči, u chodníku zaparkoval černý ojetý cadillac s nezbytnými zadními křídly. U zpětného zrcátka visela vesele se zubící lebka a Claire si okamžitě byla jistá, že černý nárazník je polepený samolepkami s názvy emo kapel, o kterých nikdo nikdy neslyšel.

Začínala mít Evu ráda.

„Ne,“ odpověděla a hněvivě si otřela slzy z očí. „Já, ehm... dobře, poslyš, omlouvám se. Měla jsem vážně hrozný den. Přijela jsem kvůli podnájmu, ale...“

„No jasně, podnám!“ Eva lusкла prsty, jako by úplně zapomněla, a nadšeně vyskočila. „Skvělé! Přijela jsem domů jenom na chvilku... víš, pracuju v Common Grounds, v té kavárně... a Michael se ještě nějakou dobu neobjeví, ale můžeš jít dál a prohlédnout si dům, pokud chceš. Nevím, jestli je doma Shane, ale...“

„Nevím, jestli bych měla...“

„Měla bys. Rozhodně bys měla,“ zakoulela Eva očima. „Nevěřila bys, co za lidi se sem snaží vetřít. Fakt. Magoři. Jsi první normální člověk, který se tu objevil. Michael by mi nakopal zadek, kdybych tě odsud nechala odejít dřív, než by s tebou mohl smlouvat.“

Claire zamrkala. Myslela si, že spíš ona bude prosit je, aby ji přijali... a normální? Eva si myslela, že je normální?

„Jasně,“ uslyšela vlastní slova. „Moc ráda.“

Eva jí vzala batoh a hodila si ho přes rameno, přes svou černou tašku pobitou stříbrnými cvočky ve tvaru rakví.

„Pojď se mnou.“ A pak několika skoky vyběhla na zápraží domu stylizovaného do jižanské gotiky a otevřela dveře.

Uvnitř vypadal dům staře, ale ne zchátrale, spíš užívaně, usoudila Claire. Tu a tam by potřeboval trochu vymalovat a taky křesílka z kovaného železa na zápraží by si zasloužila trochu péče. Vstupní dveře byly dvoukřídlé a nahoře měly vitrážové okno.

„Hej!“ vykřikla Eva a hodila Clairin batoh na stoleček v předsíni, svoji tašku mrštila vedle něj a klíče nechala cinknout do starožitně vypadajícího popelníku s držadlem z kovaného železa ve tvaru opičky. „Spolubydlící! Máme tu něco živého!“

Když se zaklaply dveře, napadlo Claire, že by se předchozí věta dala vyložit několika způsoby a jeden z nich, přivádějící jí na mysl *Texaský masakr motorovou pilou*, pro ni nevypadá zrovna nejlíp. Zůstala stát jako přimražená a rozhlížela se kolem.

Na první pohled to tu nevypadalo nijak zvláštně. Spousta dřeva, čistota a jednoduchost. Nábytek trochu ošoupaný, jako by už toho měl hodně za sebou. Vonělo to tu citrónovým přípravkem na čištění a... chilli?

„Jo!“ vykřikla Eva znovu a vydala se napříč předsíni. Byla z ní vidět větší místnost. Podle toho, čeho si stačila Claire všimnout, tam

stály kožené sedačky a knihovna, úplně jako v každém normálním domě. Možná se mimo kampus bydlí právě takhle. Pokud ano, byl by to velký krok kupředu – po bydlení na koleji. „Shane, voní tu chilli, vím, že jsi tady! Sundej si konečně z uší ta sluchátka!“

V takovém pokoji si *Texaský masakr motorovou pilou* nějak nedokázala představit. To bylo plus. Masoví vrazi jí nešli dohromady ani s vařením chilli. Dobrého chilli, podle toho, jak vonělo. S... česnekem?

Udělala několik nejistých kroků předsíní. Eviny boty zaduněly v další místnosti, možná v kuchyni. Dům působil velmi tiše. Nic se na ni nevrhalo zpoza rohů, aby jí nahnalo strach, takže se Claire váhavě vydala vpřed, krok za krokem, až do velkého obývacího.

Na pohovce se povaloval kluk – jak se dokážou rozvalit na pohovce jenom kluci. Zívla a prohrábl si vlasy. Když Claire otevřela ústa – sama nevěděla, jestli proto, aby pozdravila, nebo aby začala volat o pomoc – překvapil ji a s úsměvem a prstem přitisknutým k ústům jí naznačil, aby byla zticha.

„Ahoj,“ zašeptal. „Já jsem Shane. Jak je?“ Několikrát zamrkal a potom, aniž by se výraz v jeho obličeji změnil, dodal: „No teda, slušný monokl. Musí to bolet, ne?“

Přikývla. Shane sundal nohy z pohovky a posadil se, nespouštěje z ní zrak. Opřel se lokty o kolena. Měl hnědé, nepravidelně ostříhané vlasy, nedokonale předstírající punkovou stylizaci. Byl starší – tedy starší než ona. Osmnáct? Hezký kluk. Dost vysoký na to, aby se cítila ještě menší než obvykle. Připadalo jí, že i oči má hnědé, ale neodvážila se do nich podívat déle než na zlomek vteřiny.

„Určitě mi teď řekneš, že ta druhá holka dopadla hůř,“ prohlásil Shane.

Zavrtěla hlavou a pak se zašklebila, protože bolest zesílila.

„Ne, já... hm. Jak jsi věděl, že to byla...?“

„Holka? To je jednoduché. Kdyby ti při tvé výšce udělal takový monokl kluk, skončila bys v nemocnici. Tak co se stalo? Nevypadáš zrovna jako rváčka.“

Napadlo ji, že by se měla urazit, ale – upřímně řečeno – tohle všechno jí začalo připadat jako nějaký zvláštní sen. Možná se z něj